

VESTITORUL

Organ al Eparhiei române unite de Oradea și revistă de cultură religioasă.

Redacția și Administrația:
Oradea,
Parcul Ștefan Cel Mare No. 8.

Apare la 1 și la 15 a fiecărei luni.

Abonament:
Pe un an . . . . . 120 Lei.
Exemplarul . . . . . 5 Lei.

PARTEA NEOFICIALĂ

Reuniunea Mariană.

Duminecă în 30 Mai s'a ținut adunarea generală a Reuniunii Mariane din Oradea. Aceste adunări sunt totdeauna prilej nu numai de elevare sufletească prin programul lor frumos și bineexecutat, ci și unul de multă mângăiere și bucurie sufletească, văzând cum progresează an de an aceasta Societate al apostolatului laic.

În anul 1925|26 (Mai—Mai) se remarcă nu numai o simțitoare sporire a membrilor (fondatori 97, pe viață 145 a celor ordinari cu 77 numărul total al membrilor peste 500), ci și prin o mai intensivă activitate pe toate terenele:

Secția paramentelor bisericești a reparat și a confecționat din nou o mulțime de haine bisericești. Secția înfrumusețării bisericilor n'a lipsit niciodată în Duminecele și sărbătorile anului, și mai des, a împodobi altarele bisericilor și icoanele cu flori și la zile anumite mormintele eroilor și ale altor reșoși. Secția patronajului prin D-ra Lucreția Frențu și alte asistente, a lucrat cu o adevărată jertfire de sine și înalt devotament pentru instruirea servitoarelor în lucrurile bune și folositoare în toate duminicile anului. Secția caritativă a realizat sprljin material pentru săracii din oraș, precum și pentru elevii și elevele dela diferitele școli din Oradea peste 80 de mii de Lei. Tot ea și-a adus aminte prin modeste ajutoare, și de bolnavii spitalelor, la sărbătorile mari ale creștinilor.

Reuniunea s'a mai întărit prin o nouă secțiune a cunoștințelor religioase, care tot la două săptămâni a întretinut publicul asupra celor mai însemnate probleme religioase necesare a fi știute de oricare om intelectual.

Dacă vom considera că tot prin influința acestei Reuniuni viața religioasă a crescut în credincioșii noștri din Oradea în proporții ne mai văzute și auzite până acum — cum s'a dovedit aceasta prin mulțimea de mărturisiri și cuminecări de peste an, suntem îndreptățiți a afirma, că Reuniunea Mariană s'a dovedit la noi cel mai potrivit mijloc de apostolat laic.

Comitetul de conducere în fața acestor rezultate îmbucurătoare, obținute, se poate spune, fără multă oboseală, credem că nu va neglija nici în viitor dezvoltarea și intensificarea activității Reuniunii prin o mai sistematică și mai normală funcționare a secțiilor cari trebuie să fie tot atâtea resorturi de ferbilă activitate a Reuniunii.

Sperăm și așteptăm!

P. T.

Două beatificări.

Biserica cea catolică e un nesecat izvor de sfinți. În toate veacurile, dela primele sale începuturi, și până în cele mai noi și mai moderne vremi, Biserica ridică la gradul desăvârșirii omenești persoane de toate sexele, de toate condițiunile sociale și de toate profesiunile. În lumina aureolii de sfinți ne strălucește nouă un mic și curajos copil de 14 ani sf. Tarcisius, sf. Cecilia, sf. Agata, sf. Melania, flori de-ale patriatului roman, sf. Benedict de Nursia, sf. Dominic Guzman, sf. Francisc de Assisi, sf. Tereza de Spania, sf. Toma de Aquino, sf. Ignatie de Loyola, sf. Francisc de Sales, sf. Alfons de Liguori ș. a. ș. a., până la parohul de Ars și sf. Tereza de pruncul Isus, sfinți tocmai din zilele noastre. Această fecunditate de sfinți arată puterea ei nesecată de viață.

Declararea de sfânt se face după un proces foarte lung și sever. Întâia cercetare (proces informativ) o ordonează episcopul diecezan prin o comisiune diecezană care ascultă o sumedenie de martori oculari, sau cari au cunoscut pe sfânt, despre cele mai minutioase lucruri. Depunerile se întăresc prin jurământ. Aceasta anchetă ține 10—15 ani. Dosarul primei cercetări se trimite la Roma unde se iau în desbatere depunerile martorilor (receptio causae). Apoi se dă ordin să se adune dintoată lumea tot ce-a lăsat în scris sfântul din chestiune (processus diligentiarum). Se cercetează învățătura, părerile principiile din fir în păr. Totul ține cam 10 ani. Apoi se introduce cauza iscăind Papa cu nume de botez nu de Papă, luându-o în mână Curia Romană, care cercetează eroicitatea virtuților (teologice și cardinale)

în trei ședințe (antepregătitoare și generală în care Papa declară eroicitatea și sfântul e numit *venerabil*). Urmează apoi ancheta asupra *minunilor*, iarăș în trei ședințe. Minunile trebuie să fie vindecări subite de boli *organice* (nu nervoase), dovedite prin martori oculari și concese de medici de renume mare. Minuni se recer *două* dacă sunt martori oculari și la procesul informativ și la Roma; *trei* dacă sunt alții, *patru* dacă numai trăiesc martorii.

După aceste constatări sfântul se declară fericit (se *beatifică*) în bazilica Vaticană.

De aci urmează alt proces în trei stadii, la care se mai recer alte *două* minuni noi întâmplare la intervenția sigură a fericitului. Atunci devine *canonizat*, declarat *sfânt*. Aceasta e întărită de autoritatea infalibilă a Papii. Așa sever se purcede la declararea de sfânt și cu toate acestea la Roma zac și anul acesta sute de cauze introduse. Anul trecut au fost declarate sfinte (canonizate) *cinci persoane*: Sofia Barat, calugăriță, Ioan Eudes preot întemeietor de ordin; Ioan Vianney parohul din Ars, Petrus Canisius teolog iezuit german de pe vremea reformățiunii, și Tereza din Lisieux călugărița carmelitană moartă la 1897.

În anul acesta, avem pân'acum două beatificări: Duminică în 16 Mai a fost declarat fericit Andrei Hubert Fournet, născut la 6 Decembrie 1752 în Saint Pierre de Maille, dieceza de Poitiers; din părinți nobili, se făcu preot la 1776; munci ca simplu paroh în Haims, în Fêle și în satul său natal. În 1791 refuză să pună jurământ pe Constituția civilă a clerului, de aceea trebui să plece în exil în Spania unde petrecu 6 ani în Los Arcos. Reîntors la 1797 în Franța lucrând în mijlocul revoluției pentru mântuirea sufletelor, la 1807 întemeiază Institutul „ficelor de caritate” numite și surorile sfântului Andrei. Deprinzând toate virtuțile în grad eroic moare în etate de 80 de ani la 13 Mai 1883.

Minunile săvârșite de D-zeu prin intervenția lui după moarte: În 1887 Sora Clemența rugându-se sfântului se vindecă subit de ftizie, când doctorul ei Michiels îi dete 3 zile de viață.

În 1922 sora Iulia Paulina în Sant Adolfo (Canada) se vindecă subit de peritfilită tuberculoasă când doctorul Collin declară: moartea i-se apropie încet.

Duminică în 23 Mai (Rusalii) fu beatificată Ven. Soră Ioana Antida *Thouret* născută la 1770 la Sancey (lângă Besanson) Franța, din părinți de seamă; pierdu pe mama la etate de 14 ani, tatăl său aduse o altă soție, stricată, fetița la 1787 intră într'o mănăstire, ajunge în casa „ficelor de caritate” în Paris, de unde revoluția le împrăștie. Ea vine pe jos (80 leghe) la Sancy unde deschide o școală elementară. Șicanată de revoluționari pleacă în Elveția și Germania. Reîntorcându-se la 1799 întemeiază la Besanson casa „Surorilor de caritate” pentru asistența bolnavilor. În 1810 la rugămintea mamei lui Napoleon,

Letiția, sora *Thouret* se așază la Neapol în Italia, de unde lucrează cu multă vervă la organizarea congregației întemiată de ea. Azi Congregația, număra 997 case în 582 de diecese. Ea moare la 23 August ca sfântă.

Minunile ei: Doamna *Assunta* Giordano din Amalfi după o novenă în onoarea sfintei se vindecă la moment de o ortrită tuberculoasă la brațul stâng și azi e pe deplin sănătoasă. Profesorii Gambardella, Paolillo, Savelli, Antocicco întăresc mișunea.

Sora Nazarena Rosetti suferi de epitalismă glandulară cu protuberanțe la piept. Operată de două ori, în 1900 și 1904, când în 1917 era să fie supusă la a treia, după o novenă întru onoarea sfintei, boala dispăru complet. Vindecarea miraculoasă o recunosc doctorii Biraghi, Salvadori și Ramoni.

Filomena Pantanella din Arpino fu vindecată tot prin o novenă de tumoare rea la osul iliac stâng. (osteosarcoma).

Așa strălucește Biserica romană prin sfinții săi.
P. T.

Adevăr și fericire!

Conferință ținută la adunarea generală a Reuniunii Mariene în Oradea, la 30 Maiu 1926 despre Sf. Euharistie.

*Preasfințite,
Doamnelor și Domnilor,*

Scena s'a petrecut la Petrograd, în lunile de miere ale revoluției rusești între premierul guvernului provizor rus de pe atunci Miliucov și între d. O. Goga, care avea o însărcinare diplomatică acolo. — Ceice au fost pe acele timpuri prin capitalele Rusiei, Moscva, Petrograd, Kiew etc. își vor aduce foarte bine aminte, cum piețele publice ale acestor orașe, de dimineața dela orele 5—6 până după miezul nopții pela 1—2, gemeau de lumea agitată, care pâlcuri-pâlcuri discuta fără sfârșit. D-l Goga pusese lui Miliucov întrebarea: ce formă de guvernare își va alege Rusia? Drept răspuns Miliucov îl conduse la fereastră și-i arătă mulțimea din piață, a cărei rumoare, ca zumzetul unei coșnițe de albine, străbătea până 'n etajul palatului. „Vezi acest tablou — îi zise — care de săptămâni de zile este mereu acelaș? Vezi-i cum discută, cum se agită, cum dau din mâni, cum clatină din capete? Ce voesc ei, ce caută această mulțime? Răspund cu un singur cuvânt: *Adevărul!* Când îl vor afla, și eu îți voi putea da răspuns la întrebare”.

Au trecut de atunci 9 ani, și noi bine știm, că aceea mulțime agitată nci până 'n ziua de astăzi nu găsi adevărul căutat cu atâta 'ndărătnicie.

La fel se petrece la noi după război. Lumea de după război este în continua căutare a *ceva*, în continuă căutare după *ceva*. Mergem la teatre, cinema-

tograte, concerte — salele sunt pline. Intrăm în cafenele, restaurante, crâșme — nu găsim loc. Orice producție, orice conferință se anunță, are spectatori, are ascultători câți vrei. Ba — chiar și bisericile sunt pline, fie ele catolice, protestante, mozaice sau baptiste. Pretutindeni lume, lume multă, lume agitată, nervoasă, doritoare *de ceva*. Ce caută această lume? Acelaș lucru ca și Rușii lui Miliucov: *adevărul, pacea, liniștea sufletului...* De 8 ani le caută pretutindeni și — întocmai ca dânșii — nu le găsește! Astăzi mai mult ca ori și când — lumea e plină de tarabe zgomotoase. Fiecare sbiară dela taraba lui: veniți la mine, aici e ceea ce căutați, la mine e fericirea!... Și bietul om de după război, setos de pace și fericire, aleargă orbis — ca fluturele la luminare — după fericire, după pace. Și... și se alege cu aripile pârjolite. În loc de fericire află himeră, în loc de pace desiluzie — și sufletul lui rămâne tot mai însetat. Tarabele sunt multe, glasurile sunt puternice, urechile asurzite de aceste, nu aud *glasul blând* al Aceluia, care *singur* e în stare să ne redea *pacea, liniștea* și care fără reclamă, și nu în sunet de fanfare ci în sfânta sublimitate a *liniștei perfecte, le șoptește*: „*Veniți la mine ceice sunteți îngreunați și eu vă voi ușura!*”

Cum să audă chemarea blândă aceia, a căror urechi sunt bătucite de jazbanduri? Cum să priceapă această șoptă aceia, pe placa inimii cărora se descriu atâtea impresii deșarte, atâtea icoane murdare câștigate prin balurile și barurile (credeți-mă, deosebirea între ele este numai o slovă!) a foxtroturilor, șimilor și altor necuviințe ipermoderne inventate de omul animalizat cu desăvârșire? Nu o aud foarte adese-ori nici aceia, cari alergând după fantoma fericirii — scuzați expresia, — se rostogolesc peste pragul bisericeii (— ca sacu la moară —) cu gândul: dar dacă, dar dacă!

Nu o aud nici aceștia, fiindcă le lipsește *receptorul*, condiția sine qua non: „inimă înfrântă și umilită Dumnezeu nu o va urgisi”. Căci Acela dela care vine șopta a zis odinioară și cuvintele: „*Invățați dela mine, că sunt blând și umilit cu inima*”.

D-nelor și D-lor, dacă voiți să auziți șopta care vă arată drumul *spre fericire, spre pace, spre adevăr*, urmați-mi câteva minute cu gândul. Dar... dar puneți-vă mai întâi pe urechile sufletului DV. acel receptor. Cine n'are de gând să mă asculte cu „inimă înfrântă și umilită”, îl rog dinainte să nu-și mai piardă vremea, ascultându-mă de-a-geaba.

Unde voesc să vă duc? *la sfânta Euharistie!*

La D-l Hristos în preasfânta taină a sf. Cuminții. La Acela, care pe tronul sf.-lui altar ne așteaptă zi și noapte spre a ne lua sarcina grea, care ne-o puseră pe umeri glorioasele, dar totodată și grozavele timpuri belice și postbelice. „*Veniți la mine toți cei îngreunați și eu vă voi ușura!*”

Acolo vreau să vă călăuzesc, nu cu făclia argumentărilor dogmatice, nici cu schinteierea silogismelor scolastice, nu, fiindcă ochii sufletului omului modern nu suportă lumina orbitoare a bucurilor electrice sistem „sf. Toma de Aquino”. Ci mă voi strădui a vă arăta calea cu o candelă de ulei aflată prin catacombele primilor și bunilor creștini.

Iată candela! Vesel pâlپae și azi în *Catacombele moderne*, în sff. biserici, deasupra sfintelor altare. Ochiul sincer cercetător multe poate desluși la lumina pâlپitoare a acestei candelă cu ulei. Acea flacără atât de sensibilă ne povestește de prezența D. N. I. Hr. pe altar în sf. Taină a Euharistiei. Ea ne îndeamnă să ne plecăm genunchii, căci pe altar sub forma pâinii se află însuș Hristos cu trup cu suflet, cu D-zeirea și cu omenirea sa. „*Asculta-ții graiul, asculta-ții șopta. El e care grăește: Veniți, veniți la mine! „Eu sunt calea, adevărul și viața!*”

Indrăznește, omule! *Vezi-L, auzi-L?*

„*Eu nu văd nimica!*” va zice unul. Nu? Nu, fiindcă tu n'ai intrat, cum se intră în catacombe cu fruntea plecată, ci cu capul dat peste grumazi, cum este obiceiul a privi la producțiile acrobatice din circ.

„*Eu nu aud nimic!*” va zice al doilea. — Nu? Nu, fiindcă ți-ai uitat afară receptorul despre care ți-am amintit mai sus.

„*Este în contra rațiunii!*” — va zice al treilea. „*Nu înțeleg, nu'nțeleg!*”

Nu înțelegi sărmane suflete rătăcitor și dornic de adevăr, nu înțelegi? Dar spune-mi, poți să înțelegi cum crește iarba, înțelegi cum într'un mugur stă închisă o întregă creangă, cum dintr'o sămânță iese un arbore. Înțelegi tunetul, fulgerul, înțelegi grindina, electricitatea, radio, înțelegi infinitul și eternitatea? Înțelegi lumina soarelui, legea gravitației? Înțelegi zămislirea, viața; înțelegi funcționarea creierilor, a simțurilor, a mușchilor? Înțelegi bătaia inimii proprii, înțelegi... înțelegi, vai, *atâtea* toate, cari dacă m'aș pune să le înșir, poate nici mâine n'am merge de aici? Sărmanul Cicero, *din inimă* a suspinat, când, după o viață petrecută în cercetarea neobosită a adevărului, cu sinceritatea omului copleșit de neputința proprie a zis: „*Tantum scio, me nihil scire*”. Atâta știu, că nu știu nimica. Minte a inventat pentru toate lucrurile neînțelese câte-o ipoteză, pentru a le putea face cât de cât accesibile, dar în taina lor nime nu poate străbate.

Și tu vrei să înțelegi cu mintea ta *de un degetar* pe Creatorul a toate? Tu vrei să înțelegi cu mintea pe Acela, care este accesibil *numai cu inima*? Spune-mi n'ai zice-o drept nebună pe acea floare, care, pentru a putea percepe mai bine razele soarelui, s'ar zmulge din pământ și și-ar întoarce rădăcina spre soare, prin ce, firește, în scurt timp s'ar usca?

Sf. Euharistie se chiamă și Taina iubirii. *Iubirea*

a întemeiat-o: *iubirii*, esclusiv numai *din iubire!* Prin urmare dacă vrei să pătrunzi această taină dumnezeiască, deschide-ți inima, precum floarea înțeleaptă își deschide caliciul în fața razelor matutine ale soarelui dătător de viață.

Iubești pe D-l D-zeul tău din tot sufletul tău? Ceeace celui ce nu-l iubește, i-se va părea paradox, fie îți va apărea mai clar decât lumina zilei. Căci iubirea se reflectează numai în inimă.

„*Taina iubirii!*... Numai o iubire înfinită, — o iubire dumnezeiască a putut născoci un astfel de mister, cum este sf. Euharistie. Și iată de ce.

Omul — ne învață Sf. Scriptură — a trăit la început, în nemijlocita societate a lui Dumnezeu, care-l povățuia, ca un părinte bun pe fiul său. Devenind prin păcat nevrednic de acest favor special, D-zeu s'a retras din societatea omului. Dar firea bietului om era de atare, încât fără Dumnezeu *nu putea trăi*. Ce a făcut dar? Foarte simplu, s'a făcut idololatriu. A pășit ca strămoșii noștri Romul și Remul, cari, în căutarea sinului de mamă, au dat de lupoaică și — au supt dela dânsa. Omul n'a văzut pe Dumnezeu în jurul său, nu i-a auzit glasul, nu i-a simțit mâna povățuitoare ca înainte, — și-a făcut el dumnezei așa cum a fost priceperea lui întunecată de păcat. *Idololatria devine a doua natură omenească*. Intreg Vechiul Testament nu e altceva, decât o luptă continuă împotriva acestei porniri idololatre. Să ne reamintim numai scena cu vișelul de aur, pe care Iidovii — poporul ales, hrănit cu mană din ceriu — l-au făcut la poala muntelui Sinai imediat ce au scăpat 2—3 zile de sub tutela lui Moise.

Că omul e înclinat și azi în era zisă luminată spre idolatrie, pot să vi-o dovedesc cu nenumărate exemple. Vreți să vedeți pe omul veacului al XX-lea saltând în jurul vișelului de aur; poftiți de întrași în oricare bursă și-l veți vedea! Unde sunt mai mulți *fetișiști* — adoratori de obiecte neînsuflețite, cărora le atribue putere supranaturală — ca tocmai între oamenii culți, în pătura intelectuală? Ori nu cunoașteți și Dv. dame și domni, chiar din lumea elegantă, purtând la gât, „amulete“ aducătoare de noroc?

Eu n'am văzut nici când pe pragul caselor jărănești „potcoava cu noroc“, dar am întâlnit-o foarte adese întrând în casele domnești. — Din ce au venit cel mai mare călăii, dacă nu din vinderea bucăților de funie, cu care au executat pe un biet nenorocit criminal. Oare nu oamenii culți se zbat mai tare cu astfel de ocazii, ca să ajungă cu orice preț la acest obiect „aducător de noroc“? — Spuneți-mi când aveți vre-o afacere importantă și vă iasă în cale cineva cu vasul gol, — nu vă înfiorați? Și cât de ușurați răsuflați dacă întâmplarea oarbă vă aduce în drum uu hornar, care-și vede bietul de pânea cea de toate zilele, fără să-și dea seama că apariția lui vă aduce Dv. atâta fericire. Ce să mai zic de sâr-

manul paiangen, care — după proverbul nemțesc — dimineața aduce nenorocire, iar seara — noroc! „Spinne am Morgen — bringt Kummer und Sorgen, Spinne vom Abend — erquikend und labend“.

Dar nu mai urmez cu exemplele fiindcă e de prisos. Oricine va concede că o omul are inclinare spre idolatrie. Ei, iubirea dumnezeiască a *ajtat leacul acestei boli: Sf. Euharistie!* Cum?... Atotputernica iubire a zis: Sărmane om, Dumnezeu ca ființă abstractă e prea sus pentru tine; tu nu te poți ridica la El, — ei bine, mă voi scobori Eu la tine. Iată-mă sub specia pâinii și a vinului! Vrei să mă vezi — privește-mă; vrei să mă pipăi — prinde-mă; vrei să mă dau cu totulul fie, să fiu al tău — consumă-mă! Astfel iubirea dumnezeiască, într'un chip cu adevărat dumnezeesc, prin Sf. Euharistie ne-a vindecat de boala idolatriei.

Numai iubirea restignită pe cruce a putut născoci o astfel de genială rezolvire a problemei. *Vrei să înțelegi?* Restignește-ți mai întâi pasiunile și vei înțelegi fără dificultate. Precum undele Marconi nu se pot prinde cu ori ce receptor, decât numai cu unul asemenea celui emanator, așa și iubirea numai prin iubire se prinde și Restignitul de restigniti.

Evangeliștii, când enarează întemeierea sf. Taine a Euharistiei, sunt foarte zgârciți la vorbă. Ne povestesc pur și simplu, că după cina cea de taină Mântuitorul luând pâine în mâinile sale preasfinte, a binecuvântat-o și a dat-o învățăceilor săi zicând: Luați mâncați, acesta este trupul meu. Tot asemenea și vinul zicând: beți dintru acestia toți acesta este sângele meu. Aceasta să o faceți întru amintirea mea. Atât. Dar dacă celim cu atențiune sf.-le Evanghelii, la tot pasul ne izbim de promisiunile subliniate ale Domnului, prin cari voește quasi să-și pregătească învățăceii la acel lucru extraordinar de mare, ce avea să-l îndeplinească la cina cea de taină. Și când, în sfârșit; se apropie momentul, ca omul care a ajuns în fine să-și vadă realizat visul de mult visat, Domnul ostează — și Evangeliștii prind acest oftat — „**Cu dor am dorit să mânânc aceste paști cu voi!**“ *Cu dor a dorit!* În sfânta taină a Euharistiei și-a vărsat El întreg dorul acesta. Ce s'a petrecut cu Domnul în momentul întemeierii sf. Euharistii, ce vijilie de simțeminte s'au zbatut în sufletul Lui, ce s'a descris pe fața Lui, ce s'a radiat în ochii Lui, noi firește nu putem ști. Evangeliștii n'au notat. Avem însă o scenă de după înviere, care ne dă posibilitatea de a face anumite deducții. Este scena cu călătoria ucenicilor Luca și Cleopa la satul Emaus. Acești doi învățăcei, cu cari a petrecut Dl 3 ani de-a-rândul, nu L-au recunoscut pe Isus înviat din morți, care li-se atașă pe cale. Ciasuri întregi le-a vorbit talmăcindu-le scripturile, și o mărturisesc ei înșiși că inima lor era arzândă grăindu-le pe cale;

ciasuri dearândul l-au privit, l-au auzit fără să-l recunoască: Nici după față, nici după făptură, nici după mișcări, nici după modularea vorbelor, nici după melodia glasului, nici după umblet, nici după gesturi, dar — dar l-au recunoscut *imediat* în frângerea pâinii. Atunci, în acel moment l-au văzut *transfigurat* în așa chip, cum numai la cina cea de taină a putut fi, și — l-au recunoscut!..

Ce a exprimat fața Lui în acea clipă a frângerii pâinii, nu știm. Știm atâta, că această frângere a pâinii a devenit *temelia Bisericii lui Hristos* și miezul Noului Testament, *până la capătul veacurilor*. De ce se strecurau creștinii cei dintâi noaptea — ca hoșii — lipindu-se de zidurile Romei pentru a putea străbate nevăzuți de păgâni în orașul subteran al morților, în catacombe, dacă nu pentru această „frângere a pâinii“. Lumea îi acuza, că 'n adunările lor nocturne ei mănâncă carne de om și beau sânge omenesc, și nici unul din ei nu desminte acest svon. Riscău totul la aceste întruniri tainice — și nu cedau nimic. Pentru ce? Pentru frângerea pâinii!

Cu sutele de mii erau duși la moarte crâncenă, și... și mureau zimbând... cugetând la această frângere a pâinii. Fără sf. taină a Cuminecăturii, prin care sf.ii martiri erau *hristosizați*, așa zicând, cum zicea sf. Paul: „Trăesc, dar nu eu, ci Hristos trăește întru mine!“, fără această sf. taină întreg martirologiul devine un mister de nepriceput.

În sf. Biserică catolică în cursul atâtor veacuri tulbure credința 'n sf. Euharistie s'a păstrat, neclintită precum în mijlocul valurilor mării și neclintit farul luminător. Așa de profundă cum e, așa de misterioasă cum e, așa de neînțelegibilă cum e, această sf. taină s'a crezut cu tărie totdeauna, în cursul veacurilor, formând șirul spinării religiei catolice. Mai mult! Când protestantismul îndrăzni să o atace, la început, timid de tot, zicând că Hristos e de față *sub, pe, ori în* jurul Sf. Pâini, — cum învăța Luther; iar mai târziu mai îndrăzneț, spunând că pâinea și vinul *închipue* numai trupul și sângele Lui, — cum propovăduia Calvin, din atacurile acestea credința adevărată în sf. Euharistie ieși *nu numai* biruitoare, dar mai strălucită, mai schinteitoare decât înainte. S'au format, societăți, cu scopul de a adora în permanență pe D-l N. I. Hr. în sf. Euharistie. În statele din Apus nu este orașel unde să nu existe azi câte-o astfel de societate de adorare, ai căror membrii se părăndeză zi și noapte înaintea sf. Euharistii, așa încât Mântuitorul nu rămâne nici un moment, singur în cele 24 ore din zi.

Și nu cumva să creadă cineva, că membrii acestor societăți sunt numai preoți, oh nu, în majoritatea covârșitoare chiar laici, de toate categoriile și ocupațiile! — În războiul mondial niște soldați americani vizitaseră catedrala catolică dintr'un oraș din Franța, unde se afla pe atunci cartierul marelui stat major. Intrând în catedrală văzură îngenunchiând în

banca întâi un ofițer bătrân, adâncit în meditație. Nu-i dădură nici o atențiune deosebită, ci continuară să admire — aproape o oară — frescurile, altarele, picturile, statuetele și îndeosebi tezaurul catedralei. La eșire băgară de seamă, că bătrânul ofițer stă încă tot în genunchi, ca înainte, adâncit în rugăciune. Acum deveniră curioși, și voind să-l vadă, îl așteptară afară. Fix, când bătu ciasul din turn, bătrânul ofițer apăru în ușa catedralei. Un splendid automobil răsară ca din pământ, din care sări un tinăr adjutant și-i ajută bătrânului să urce scara automobilului. Spre mai mare mirare a soldaților americani, strada erupse în sgomotoase ovațiuni, căci ofițerul cu părul alb care se rugase un cias întreg în fața sf. Euharistii era *mareșalul Foch*, generaliissimul armatelor Ententei și zdrobitorul de mai târziu al Puterilor centrale. Mareșalul Foch, membru al societății de adorare, în mijlocul zgomotului războiului, când viitorul lumii întregi era pus în mâna lui, găsia zilnic timpul necesar de o oră, pentru a-și îndeplini obligațiunea de membru adorator. Trăește și astăzi, se cuminecă zilnic și astăzi, petrece câte-o oră în sf. adorare zilnic și astăzi.

Istoria universală e plină de nenumărate pilde ale oamenilor mari, adoratori și stimători ai Domnului în sf. Euharistie. Mă voiu opri la cea mai mare la cea mai strălucită figură — după sf. Francisc de Assisi din istoria lumii, la *Napoleon cel Mare*. În memoriile sale scrise pe insula Santa Elena, când spiritul său genial nu mai era influențat de deșertăciunea acestei lumi, făcând o revistă asupra vieții sale atât de bogate'n senzații, constatată, că cea mai fericită zi din viața lui a fost... *vă înșetați*... nu ziau încoronării sale de împărat, nici ziua când din palatul Habsburgilor din Schönbrunn învârtea lumea în jurul degetului cel mic, nici ziua cununiei sale cu cea mai superbă princesă din cea mai aristocrată familie, nici chiar ziua când s'a născut moștenitorul mult așteptat, pe care încă'n leagăn îl încoronă de rege al Romei, nu, nu! ci ziua cea mai fericită din viața lui a fost — zice el — ziua când s'a cuminecat mai întâi.

Dar să revenim iarăș la zilele noastre nervoase, necredincioase, păgâne. Să răsfoim puțin, la întâmplare, catalogul marilor savanți cari trăesc azi în Europa, și vom afla între ei nu pușini de aceia, cari cercetările lor științifice și-le încep zilnic, accentuez: *zilnic*, cu sf. *cuminecare*! Să luăm pe rând diferitele ramuri de știință.

În *paleontologia umană*, prof. univ. Breuil (Bröil) și Boul (Bul) la universitatea din Paris, Obermayer la Madrid, Birkner la München. În *astronomie*: Hagen S. I. în Roma, abatele Moreaux (Moro), Coculescu, directorul institutului astronomic din București, care în anul acesta s'a convertit, Gutenick și Stein S. I. (nemți) profesorii astrofizice. În *istorie*: Ludwig von

Pastor biograful papilor și Grisar S. I. biograful lui Luther. In *biologie*: Wasmann S. I. și Muckermann S. I. In *psihologie*: Fröbes S. J. și Lindsorsrky S. J. profesori univ. cu nume mondial. In *fizică*: vestitul radiograf Branly, prof. la „Institut Catolique“ din Paris mare adorator al sf. Euharistii, împreună cu însuși Marconi inventatorul radiografiei. Vestitul savant în materie de electricitate atmosferică Wulf S. J. și Gianfranceschi S. J., renumitul profesor de fizică la Universitatea statului din Roma.

Cred că am citat destule nume! Ei, Doamnelor și Domnilor, români uniți, Vă convine societatea? Este vre unul între noi căruia să-i deroage a sta alături de astfel de oameni? Dar, unde ne sunt societățile noastre de adorare, unde ne sunt savanții și mareșalii noștri adoratori? . . .

Departe să fie dela mine gândul de a acuza pe cineva, ori chiar societatea română! Ferească D-zeu; nu acesta-i scopul conferenței mele de astăzi. Eu cred mai mult, că nouă Românilor ni-se potrivesc de minune cuvintele Mântuitorului adresate la fântâna lui Iacob femeii Samarince: „Dacă ai ști darul și cine vorbește cu tine, tu ai cere dela mine și eu îți-aș da apă vie!“ Dacă ai ști darul! Eu cred, că aici zace răul, că cei mai mulți dintre noi nu-și dau seamă de darul care se revarsă asupra bietului suflet omenesc din sf. taină a Euharistiei. Că dacă am ști darul, și pe Cel ce ne vorbește din chivot, ar fi imposibil să rămânem reci, indiferenți față cu dânsul.

Nu ne dăm îndeajuns seama, că Acela care stă ascuns sub specia pâinii pe sf. altar este însuși D-zeu, D. N. I. Hr. cu trup cu suflet, cu d-zeirea și omenirea sa. Prin urmare El este însuși făcătorul și creatorul a toate, dela care depindem întru toate, fără de știrea căruia nu se mișcă un fir de păr pe capul nostru. Că în jurul lui miliarde de îngeri, arhangheli, heruvimi și serafimi cântă neîncetat cântare de biruință: Sfânt sfânt sfânt e Domnul Sabaoth“. Mâna lui e plină de daruri, inma lui e dornică de a-le da din belșug celor ce se apropie de Dânsul cu inimă înfrântă și umilită.

Și 'n fața Lui stăm noi, noi sărmame creaturi neputincioase, mizere, neajutorate, pe care sunt în stare să le doboare în câteva minute niște baccili de o micime microscopică. Noi, niște biete ființe, a căror viață de o șchioapă nu se deosebește prea mult de a unei insecte, ce trăește dela răsăritul soarelui până la apusul lui. In jurul nostru roesc nenumăratele noastre păcate, pasiuni și slăbiciuni. Și ne întindem mâna goală, va atât de goală, cerșind...

Și cine n'are ce cere? . . .

Insuș Domnul din sf. Euharistie ne îndeamnă să cerem: „Cereți și veți primi, bateți și vi-se va deschide“. Bateți, bateți ușa chivotului? Ești slab? Cere tărie. Ești bolnav? Cere sănătate. Ești copleșit de năcazuri? Cere sprijin. Ești torturat de ispite? Cere liberare. Cere, cere tot de ce ai lipsă . . . ori ce . . .

numai cere cu tot sufletul, cu toată încrederea, dar cu condiția, ca ceea ce ceri să fie spre binele sufletului tău. Și cere cu insistință, cu perseveranță. Dacă vei cere așa fii sigur că Acela, care a ascultat cerea femeii Cananeance, nici pe tine nu te va refuza.

Iar dacă vrei, ca Dzeu cel Atotputernic să fie cu totul în posesiunea ta, în puterea ta, cuminecă-te cu dânsul. Nu numai odată la an, nu, ci în toată luna, în toată Dumineca și, dacă poți, în toată ziua.

In lume de toate te plictisești. De sf. Cuminecătura nici odată! Cu cât te cumineci mai des, cu atât îți crește mai mult dorul după Domnul. Cine s'a cuminecat mai mult timp zilnic și bine, acela nu mai poate trăi fără sf. Cuminecătura. Despre sf. Terezia stă scris, că era bolnavă și afară era timp urât și frig. Ea cu toate acestea s'a sculat din pat și s'a pregătit să meargă la sf. Cuminecare. Când ai căsiii au reținut-o, ea le-a răspuns:

„Lăsați-mă la sf. Cuminecare, căci eu nu mai pot trăi fără de ea!“

Ei, dar să nu mergem așa departe după exemple In luna April a. c. între zilele 17—21, P. S. Sa. Episcopul nostru V. T. Frențiu s'a îmbolnăvit de gripă. Ferbințala i-s'a urcat la 39,6 grade. Și P. S. Sa cu aceasta febră s'a sculat din pat și a celebrat sf. liturghie în fiecare zi până s'a însănătoșat. Motivul? Acelaș pe care l'a indicat și sf. Tereza: nu mai poate trăi fără sf. Cuminecare.

Alt caz! Cunosc o doamnă din societatea noastră (poate este chiar de față) care în naivitatea ei plină de bunătate s'a cuminecat de 2 ori în aceeași zi la 2 biserici deosebite. Când i-am explicat că așa ceva nu permite sf. Biserica, m'a privit mirată. Ochii ei parcă mă întrebau muștrător: Cum, nu-i permis? Când e atât de bun Domnul . . .

Da, așa ne îndeamnă și psalmistul când zice: „Gustați și vedeți că bun e Domnul!“ Incercați! și vedeți! Convingeți-vă înșivă! Și vă asigur că vă va părea rău de toată ziua trecută fără de a vă putea cumineca.

Incercați Doamnelor și Dlor și veți vedea, că pe urmă vi-se-vor potrivi de minime cuvintele Mântuitorului adresate Iidovilor, pe cari îi săturase în chip miraculos în pustie și cari îl căutau, ca să-l facă împărat. „Mă căutați — le-a zis Dl — fiindcă ați mâncat pâine și v'ați săturat! . . .“

Il veți căuta . . . și cine-l va căuta îl va și afla . . . iar cel ce l'a aflat pe Domnul, a aflat totul — pacea, adevărul și viața!

Simion Gocan.

— Un vapor „Piu XI“. Catolicii Italiani au contribuit la clădirea unui vapor puternic, care va servi pentru misiunile catolico-italiane de-alungul Nilului în Africa. Vaporul a fost sfințit zilile aceste și va pleca încurând spre Whău. El poartă numele Sfântului Părinte Papa Piu XI. Așa se face misionarism creștin!

Biserica creștină catolică și forța de organizare a geniului latin.

de Prof. Petre Dejeu.

„...Tu es Petrus et super hanc petram aedificabo Ecclesiam meam, et portae inferi non praevalebunt adversus eam. Tibi dabo claves regni coelorum. Et quodcunque ligaveris super terram, erit ligatum in coelis; et quodcunque solveris super terram erit solutum*) în coelis...“ (Math. XVI. 18, 19): sunt cuvintele lui Christos în limba străbunilor Romani; cuvinte pe cari stă fundamentul etern al Bisericii Creștine Catolice: a celei mai solide și mai vaste organizațiuni între oamenii acestui Pământ.

„...Tu ești Petru și pe această piatră voi zidi Biserica mea și porțile iadului nu o vor birui pe ea. Și ție îți voi da cheile împărăției cerurilor, și orice vei lega pe pământ va fi legat și în ceruri, și orice vei deslega pe pământ va fi deslegat și în ceruri“.

Biserica Creștină catolică datează dela pronunțarea vorbelor de sus de către divinul ei întemeietor. Ea s'a lăsat între popoare dupăce apostolii primăria ordinul: „Mergând învațați toate națiunile botizându-le în numele Tatălui și Fiului și Spiritului sfânt!“ Apostolii împliniră porunca lui Christos. „În tot pământul a eșit vestirea lor și la marginile lumii graiurile lor“.

În orașele mari, unde apostolii organizară cele dintâi biserici, luară ființă episcopii, ale căror titluri se numără patriarhi. Astfel cu timpul se dezvoltă în Biserică cinci patriarhate: cea din *Roma*, din *Jerusalim*, din *Antiochia*, din *Alexandria* și de tot târziu (sec. IV-lea) cea din *Constantinopol*. Iară azi Biserica catolică a Romei pe întreagă sfera Pământului are 14 patriarhate de rit latin și oriental.

Apostolul Petru, în scurtă vreme după înălțarea lui Christos la cer, pleacă la Roma să vestească învățătura Aceluia, carele fu restignit pe crucea de pe muntele Golgota. Deși Christos i-a prezis lui Petru sfârșitul, ce îl așteaptă, (Ion XXI. — 18, 19) totuși el nu a pregetat a pleca tocmai la Roma, în capitala imperiului roman. Pentruce apostolul Petru a așezat centrul creștinismului universal în Roma păgână, stabilind aici locul scaunului său episcopesc, întemeind papalitatea? La această întrebare nu ne-a rămas răspuns scris. Ea rămâne, pentru noi, un mister, pe care însă îl putem întru câtva deduce din istoria popoarelor depe acele vremuri. Configuralia istorică a popoarelor civilizate depe timpul lui Christos era următoarea:

Ajuns sub suveranitatea Romanilor, Poporul lui Izrael — deși până aici fu „poporul ales alui Dumnezeu“, susținând ideea lui Iehova: a unui singur Dumnezeu, — el se destramă și se înprăștie în în-

*) Novum Jesu Cristi, Domini Nostri Testamentum, Francofurti, Sumpribus Haeredum Godefridi Tampachi MDCXXXV.

treg imperiul roman. El, care îl restignă pe Christos, nu mai putu fi răspânditorul creștinismului. Împlinindu-și misiunea, poporul izraelitan cu vremea se risipește în toate colțurile lumii, susținând învățătura profetilor testamentului vechiu.

Poporul Grec, deși se ridică pe un înalt pedestal cultural; deși dădea semne de incomparabilă vitalitate: totuși acestuia îi lipsea forța psihică, prin care ar fi putut aduce aproape laolaltă toate popoarele din lume unindu-le sub un steag, înălțând la triumf învățătura morală alui Christos, care are de scop înfrățirea întregii omeniri. În geniul elen forțele de separare erau mai mari cași acele de unire: acesta este motivul, că poporul grec n'a putut forma nici odată un Stat puternic în Balcani și pe țărmurile Marii Mediterane.

(Va urma).

CRONICA.

☒ ☒ ☒

— **Cultul Preasfintei Inimi.** A apărut o broșurică de 32 pagini, cu un clișeu foarte drăguț, edată de Societatea de lectură „**Sf. Ioan Gură de aur**“ a teologilor dela Academia noastră. Cartea cuprinde instrucțiuni potrivite și rugăciuni foarte folositoare către Preasfânta Inimă. E întâia carte de felul acesta la noi. Costă 5 Lei la teologia gr. cat. Oradea. O recomandăm tuturor iubitorilor de pietate.

— **Mișcarea la Lourdes în 1925.** Se știe ce loc vestit de pelerinaj e Lourdesul, unde bolnavi de cele mai incurabile boli găsesc vindecare pentru credință. Anual se revarsă sute de mii de credincioși din toate părțile lumii la acest loc privilegiat, unde și în veacul XX se întâmplă minuni. Iată lumea ce s'a perindat la Lourdes în anul 1925 (după „*Journal de la Gratte*“): Totalul pelerinilor oficiali 284.000 (80 mii mai multdecât în 1924); în aceasta cifră nu e cuprins numărul pelerinilor particulari, care încă e foarte mare. Cei mai mulți pelerini au venit din Franța și Belgia. Din Italia au fost 5 Cardinali, 2 patriarhi, 206 arhiși episcopi, total 1235.

În piscinele bărbajilor au fost cufundate 40.000 persoane în ale femeilor 111. 611.

Minunile mai însemnate în 1925 sunt: Vindecarea Doamnei Percevault de Cheuvreux bolnavă de miocardită cronică; a dșoarei Luisa Bapt, din Paris, bolnavă de pleuro-peritonită tuberculoasă; a dșoarei Iulietta Ventura din Barcelona bolnavă de tuberculoză pulmonară; a dșoarei Gorse din Lafenasse de boală de Pott dorsală cu sindromă meningitică. Cu altă ocazie vom da date mai detaliate despre acest loc de minuni supranaturale.

— *Concertul dat de Corul Catedralei în ziua de 29 Maiu în fața unui numeros și select public (venit chiar și din provincie) a reușit binisor. S'au executat cu mult simț artistic piese de Beethoven (Kyrie) Brahms), Mendelssohn, ș. a. Au plăcut 'mult poporalele din Bihor culese și aranjate de Hubic. Corul catedralei dirijat de prof. Hubic stă în fața unei mari prestațiuni: Concertul Jubilar al Diecezei ce-l va da anul viitor din ocazia jubileului de 150 de ani al diecezei de Oradea. Corul se prezintă cu forțe bune și apt pentru un așa mare eveniment. Așteptăm cu multă bucurie.*

— *Reuniunea Mariană din Oradea și-a ținut în 30 Mai adunarea generală anuală în sala de gimnastică a liceului de fete împodobită frumos cu flori și covoare de damele române gr-cat. Despre activitatea îmbelșugată a acestei Reuniuni scriem la alt loc al revistei. La serbare a fost de față P. S. Sa episcopul diecezan Dr. Valeriu Tr. Frențiu și un număr mare de membrii.*

TIPIC.

6 Iunie. Dumineca a II-a d. Rusalii și S. Ilarion v. 1.

Sămbătă la însărat pe 6, ale inv. 3 și ale S-lui 3. Mărire-Și acum dogm. vers. Intrat. Prhimenul zilei. Trop. v. 1. Măr. Trop. S-lui: Cu curgerile... Și acum a Născ. v. 8

Duminecă la Mănecat troparele ca Sămbăta. șcl. toate ale invierii. Antif. v. 1. Evanghelia și luminăt. inv. a 2-a. Catavasil: „Deschide-volu... La laude pe 4, ale inv. 2 ale S-lui 2. Măr. Stihira Evangheliei v Luminăt. a 2-a. Și acum: Preabinecuv. Doxologia...

La S. Liturghie. Fericirile v. 1. Trop. inv. Măr. Cond inv. Și acum a Născ. v. 6. Ceeace ești folositoare... Apost. și Evan-Dum. a II după Rus. șcl. ale Liturghiei S. Ioan.

Duminecă la însărat pe 6, ale inv. 3 și din Mineiu (7 Iunie S. Martir Teodot) 3. Măr. Și acum din Mineiu. Prohimenul Duminecii. Stihioavna cu Măr. Și acum ale inv. Trop. S-lui v. 4. Și părtaș... Măr. Mai Marilor... Și acum a Născ...

13 Iunie. Dumineca a III-a după Rusalii și SS. Achilina și Trifilie v. 2.

Sămbătă la însărat pe 6, ale inv. 3, ale SS. 3. Mărire și acum dogm. versului, Intrat. Prohimenul zile. Stihioavna cu Măr. Și acum din Ohtoih. Trop. inv. v. 2. Măr. Mielușana v. 4. Și acum a Născ. y. 4.

Duminecă la mănecăt. Troparele ca Sămbăta. șcl. ale inv. Antif. v. 2. Evangh. și luminăt. inv. a 3. Catav: Deschide-volu... La laude ale inv. 3. ale SS-lor. 3. Măr. Stihira ev. a 3-a și acum. Preabinecuv. Doxologia.

La Sf. Liturghie. Fericirile v. 2. Trop. inv. v. 2. Măr. Cond. inv. Și acum: ceeace ești folositoare v. 6. Apostol și Evangh. Dum. a III-a d. Rus. șcl.

La însărat pe 6, toate cu Măr. Și acum din Mineiu (14 Iunie S. Prof. Elisseu și Metodie) Prohimenul Duminecii. Stihioavna versului 2 din Ohtoih Măr. Și acum. din Mineiu. Trop. prorocilor v. 4. Cela ce a fost inger... Măr. Trop. S-lui: Al bunel credințe v. 8. Și acum Născ. v. 8. —

— Misă |

Schițe de predici.

A) Dumineca II. d. Rusalii.

„Și vindecând toată boala și toată neputința în popor“ (Mat. IV. 23).

Introd. Hristos ne a dat pildă, să facem fapte de îndurare

Tract. I. Datori suntem a ajuta pe cei lipsiți: În rândul întâi bogații sunt datori. „Oricui i s'a dat mult, mult se va cere dela el“ (Luc XII, XLVIII) „ca și prisosința voastră acelora să plinească lipsa voastră, și să fie potrivire“ (II. Cor. VIII, 14; Mat. XIX; XXIV;) „Bogația e asemenea oalei calde, griji să nu te arzi“. Sf. Vincențiu Ferr. „Bogații chiar așa sunt expuși peirei ca năile încărcate“. (Sf. Ioan Cris.).

II. Cea mai de fruite faptă de îndurare este a visita pe cei bolnavi. Mare deosebire între păgâni și creștini în tratarea bolnavilor. Creștinii cei dintâi. Spitale; azile. Călugării de pe muntele Sf. Bernard. Călugărițele în spitale și de insula leproșilor.

Inch. Răsplata celor buni și celor răi în ziua judecării va fi după cum au făcut fapte de îndurare.

B) Dumineca III. d. Rusalii.

„Deci căutați mai întâi împărăția lui Dzeu și dreptatea lui, și acestea toate se vor adauge vouă“. Mat. VI, 33.

Introd. Fără știrea și învoirea lui Dzeu nu se întâmplă nimica.

Tract. I. Nici un om nu este de care să nu poarte grijă Dzeu. „Mai curând se uită mama de copil, ca Dzeu de noi“ Is. XLIX, 15, Dzeu poartă grije de animale și de lucrurile însuflețite Hristos zice că are Tatăl ceresc grije de paserile cerului, de crinii câmpului. Mat. VI, 26—30 „Nu este nici o ființă, care să nu stea sub grija lui Dzeu, ori vorește ea ori nu“. Sf. Augustin, Ps. 11, 28.

II. Nu este aceasta evanghelie încurajare la lene „Cu sudoarea feței tale vei mânca pâinea ta“ Gen. III, 17. „Cel ce nu lucrează nici să mănânce“. „Pentru acea nici cel ce sădește este ceva, nici cel ce udă, ci Dzeu cel ce dă creșterea“ I. Cor. III, 7. Al nostru este să lucrăm, darul este a lui Dzeu. „Dacă nu edifică Dzeu casa, înzadar lucră cei ce o zidesc pe ea. Dacă nu grijește Dzeu de cetate, zadarnică este oboseala celor ce-o păzesc“. Ps. 126. 1. „Dară cine din voi gri(indu-se, poate să-și adaugă statului său un cot?“. Mat. VI. 27.

Inch. Să avem încredere în Dzeu, Dzeu nu-și va uita de noi!

— Ami —

BIBLIOGRAFIE.

A apărut în editura „Cartea Românească“:

— *Cum să ne apărăm sănătatea*, de Dr. N. Căliman, 30 Lei.

— *Biblioteca Minerva*: *Legende eroice* de Tit Liviu, 6 Lei.

— *Amorul mascat* sau nesocolință și fericire de H. de Balzac, 6 Lei.

— *Cazacii*, de Leon Tolstoj, 6 Lei.

— *Cunoștințe folositoare: Cifrele* de G. Lăzărescu, 4 Lei; *Burueni de leac* de A. Volanschi, 4 Lei.

— *Instalarea unei sonerii electrice* de Stel. C. Ionescu, 4 Lei.

— *Pagini alese din scriitorii români*:

— *Petre Ispirescu*: Din poveștile unchișului sfătos, 3 Lei.

— *Nicolae Nicolescu*: Versuri și proză, 3 lei.

La toate librăriile din țară.